

1 ¶ Dit zijn de woorden van Jesaja, de zoon van Amos; het visioen dat hij zag over Juda en Jeruzalem.

2 Eens zal de dag komen dat de berg
met de tempel van de HEER rotsvast zal staan,
verheven boven de heuvels, hoger dan alle bergen.
Alle volken zullen daar samenstromen,

3 machtige naties zullen zeggen:
'Laten we optrekken naar de berg van de HEER,
naar de tempel van Jakobs God.
Hij zal ons onderrichten, ons de weg wijzen,
en wij zullen zijn paden bewandelen.'
Vanaf de Sion klinkt zijn onderricht,
vanuit Jeruzalem spreekt de HEER.

4 Hij zal rechtspreken tussen de volken,
over machtige naties een oordeel vellen.
Zij zullen hun zwaarden omsmeden tot ploegijzers
en hun speren tot snoeimessen.
Geen volk zal nog het zwaard trekken tegen een ander volk,
geen mens zal meer weten wat oorlog is.

5 Nakomelingen van Jakob, kom mee,
laten wij leven in het licht van de HEER.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

In de allernoordelijkste grensplaats van Israël met Libanon, Metulla is een grensovergang, die wel "het goede hek" wordt genoemd.

In die omgeving van prikkeldraad, pantserwagens, artillerie en tanks is een bord geplaatst met in het engels en in het hebreuws de tekst uit Jesaja 2:4: "dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen"

Midden in dat oorlogsgebied waar de Hezbollah vaak katoesjaraketten afvuurde, wordt de hoop op het visioen van vrede levend gehouden.

Evenzo in het gebouw van de VN in New York.

Daar is een plaquette met dezelfde tekst te zien, nota bene aangebracht in 1959 ten tijde van de koude oorlog, door de toenmalige Sowjet-Unie, die toch als niet zo bijbelvast bekend stond.

Ze hadden de tekst wel iets veranderd: niet 'zij zullen hun', maar 'wij zullen onze...'

Het vredesvisioen van Jesaja: hoeveel vredesbewegingen hadden, of hebben dit niet in hun vaandel ?

Maar de vraag is: is er ook een weg daar naartoe?

De profeet Jesaja leefde in de 8e eeuw voor Christus in Jeruzalem, een turbulente tijd van oorlogen en geruchten van oorlogen.

In het visioen, dat we in bijna dezelfde woorden bij Jesaja's ambtsgenoot Micha aantreffen, horen we van volken en naties, die naar Jeruzalem optrekken.

Op zich niks bijzonders.

Want dat optrekken van volken naar Jeruzalem is vaker voorgekomen.

Maar het bijzondere is nu, dat het geen legers, of hordes soldaten zijn, maar bedevaartsgangers die optrekken.

Volken en naties trekken op naar Jeruzalem, naar Sion, niet om de oorlog te leren, maar om Thora te studeren, het Woord van God te vernemen

Wat de zin is van je leven, en van de geschiedenis: van deze God kan je het leren.

Het pad in het donker van de wereld of de weg in de jungle van je bestaan: het is te vinden bij deze God, die vereerd wordt in de tempel van Jeruzalem.

In het visioen is Jeruzalem dan ook gelegen op de hoogste berg, verheven boven de heuvels rondom.

Dat klopt niet letterlijk, want er zijn veel hogere bergen in Israël dan het heuveltje waarop Jeruzalem gebouwd is.

Maar Jesaja spreekt dan ook in beeldspraak, want het gaat hem om de verhevenheid van de God van Israël, die verhevener is dan alle andere goden die op bergen vereerd worden.

Het gaat hem om een God, die het er niet bij zal laten zitten maar recht zal spreken tussen volk en volk, ook daar waar geen oorlogstribunalen zijn geweest.

Ja, zegt Jesaja, eens zal het ongelofelijke gebeuren: de zwaarden zullen omgesmeed worden tot ploegijzers en de speren tot snoeimessen.

Een algehele ombouw van het militair-industrieel complex in voorzieningen voor land-en tuinbouw.

Dat ziet Jesaja allemaal gebeuren in het verre verschiet: eens zal de dag komen.

Ziet u, zie je het al gebeuren, dat alle kazernes worden afgebroken, politieburo's verbouwd, gevangenissen met de grond gelijk gemaakt, geen plutonium meer gesmokkeld, geen terreur...

Ziet u het al? Ja?

Ik niet!

Maar het zal ook niet de bedoeling zijn dat dat van vandaag op morgen gebeurt.

Als ik het goed lees zal dat pas gebeuren als de volken zijn opgetrokken naar Jeruzalem en bereid zijn te studeren in Gods Thora.

Maar zien we dan al dat er een begin wordt gemaakt, dat de volken optrekken en één en al luisterend oor worden voor de dingen van God?

Zien we ze optrekken, Hutu's en Tutsi's, Kroaten, Serviërs en Bosniërs, Noord en Zuid Soedan, Noord en Zuid Korea, Arabieren en Joden, Russen en Tsjetsjenen, Rooms-Katholieken en Hersteld Hervormden, directeuren en drugsverslaafden, uiterst links en rechts.

De wapenwedloop tussen oost en west mag ten einde zijn, maar je kan toch niet zeggen, dat we elkaar om de nek vallen: want overal gist het van onvrede, terreur en zijn volken met elkaar slaags.

Jesaja' visioen, het lijkt een utopie.

Is er wel een weg naar dat visioen van Jesaja?

Wel: willen wij dat de volken gaan optrekken naar de stad op de berg, naar Jeruzalem voor de dienst aan de Ene God -en die stad op de berg is ook de gemeente-, dan zullen wij zelf het voorbeeld moeten geven.

Wij moeten niet verwachten, dat de mensen en de volkeren naar God en zijn geboden gaan

zoeken als wij zelf niet het voorbeeld geven.

Als ouders hun kinderen niks overdragen zullen de kinderen geen gelovigen worden, als de kerk niks uitstraalt zal de omgeving niet op een idee worden gebracht.

Vandaar dat we Jesaja aan het eind die oproep horen doen aan zijn eigen volk: "Nakomelingen van Jakob, kom mee, laten we leven in het licht van de Heer'.

Israël heeft het ook altijd geweten: als wijzelf niet het voorbeeld geven, als ons land geen proeftuin/polder is, dan zullen de volken ons nooit zegenen.

Daarom is het zo hoopgevend, dat er akkoorden zijn geweest tussen Israël en Egypte, met Jordanië en dat er besprekingen waren in Annapolis met Palestijnen en in aanwezigheid van Syrië.

Want als het daar kan, dan, dan kan het ook elders in de wereld.

Ja, ook de kerk zou zo'n teken van hoop moeten zijn

Ik kan me nog goed herinneren dat een kennis van ons die in Rwanda theologie doceerde en al die moorden meemaakte in 1994, heeft moeten vluchten en in een brief aan ons schreef: ik heb het vertrouwen in de mens verloren.

Heel veel mensen hebben dat vertrouwen ook verloren door wat zij hebben gezien en meegemaakt in dit leven, tegenslagen, teleurstellingen...

Daarom geloof ik dat het meer dan ooit nodig is, dat er een plek is, een oase, een gemeente, een kerk waar het vertrouwen wordt herwonnen, een oefenplaats van vrede, een gemeenschap waar een andere taal gesproken van verzoening, een gemeenschap waarin we anders leren handelen, omdat er Eén anders met ons handelt: Christus.

Een gemeenschap waarin we horen van het verband waarin wij mensen zijn opgenomen, dat Verbond van God met ons.

Zijn wij al aan het leren? Wie is er begonnen met de Bijbel te lezen zoals ik vorige week vroeg?

We leven in een wereld van oorlogen en geruchten van oorlogen, een wereld vol wantrouwen in mensen en naar God toe, een wereld zoals die grens met Libanon, prikkeldraad, tanks, pantserwagens, artillerie; vol geweld en pijnlijke herinnering op de bodem van je ziel.

Het visioen van Jesaja lijkt haast niet meer dan een tekst op een bord bij Libanon, een fata morgana, een luchtspiegeling.

Maar een luchtspiegeling spiegelt altijd iets voor van wat er in de verte toch is.

En we zijn als gemeente geroepen om het geen luchtspiegeling te laten zijn, om de wereld het vertrouwen te geven, te laten zien dat er een hand is, die ons leidt.

Op de avond voordat de wereldoorlog uitbraak had Karl Barth een telefoongesprek met een goede vriend waarin hij de dreigende wereldsituatie van toen zou hebben besproken

Bekend zijn zijn woorden geworden: Maar toch de moed niet opgeven! Nooit! Want er wordt geregeerd!

Die uitspraak ontleende hij niet aan wat hij zag in de wereld, ook niet altijd aan wat je ziet in de kerk, maar wel aan wat als een groot geheim in de gemeente wordt gevierd, verkondigd en voorgeleefd.

Het is het grote geheim van God die zich heeft toegebogen naar ons mensen.

Vrede gesticht heeft in de Messias Jezus.

Door zijn dood en opstanding is de volkenoptocht naar Sion al in beweging gezet.

En het is zijn Geest, die als een snoeimes bezig is levens te vernieuwen, harten om te ploegen, opdat wij zullen worden, dankzij Christus als een stad op een berg, een licht voor de wereld.

Kom mee, laten we leven in het licht van de Heer.

Hoe je dan moet leven en wat je moet doen?

Een oud Joods verhaal vertelt het volgende

In een droom loopt een jongen een winkel binnen.

Achter de toonbank staat een engel.

De jongen vraagt; "Wat verkopen jullie hier?"

"Alles wat je maar hebben wilt," zegt de engel.

"Echt waar? Dan wil ik graag vrede op aarde, opheffing van alle onderdrukking en onrecht, geen honger meer, een huis voor alle vluchtelingen....."

"Wacht even, " valt de engel hem in de rede, "je begrijpt me verkeerd.

We verkopen hier geen vruchten, enkel zaden."

Het zaad is ons aangereikt: Jezus Christus.

We kunnen er over lezen in de Bijbel.

Doen we dat en leven we ernaar?

Verwelkomen wij Hem?

Als we dat doen zal het vrucht opbrengen: wapens worden omgesmeed in gereedschap.

Amen